

Crítica dansa

Bàrbara Raubert Nonell

De mestre a mestre

La secció (daurada) I

De Cesc Gelabert.
Teatre Lliure, 28 de gener

Cesc Gelabert interpreta Bohner. Des que el 1996 va fer la primera reposició de l'obra de l'alemany a l'Akademie der Künste de Berlín, on s'havia estrenat, Gelabert ha fet viure la coreografia *La secció (daurada)* i durant anys i arreu del món i se l'ha fet seva com la lliçó més important que passa d'un mestre a un altre. Tant de bo ens creés una escola.

Convertida en un clàssic, *La secció (daurada)* és un compendi de possibilitats corporals, una il·lustració d'anatomia perfecta com ho seria la secció àuria de Pitàgores traslladada al moviment humà o la dissecció científica de la mà d'un elegant carnisser de l'escena com ho va ser Bohner al seu moment i ho és, encara més, Gelabert avui.

**La baixa intensitat
d'acció es
contraposa a l'alta
intensitat de detall**

Amb *Clavecí ben temperat*, de J.S. Bach, gravat pel piano de Keith Jarrett, el cap de l'espectador és martellejat com cartolina negra sota el punxó que ressegueix la figura, i dels foradets en surt la llum que il·luminarà l'home de negre que es mou. Autòmat de les emocions, l'interpret ha de limitar-se a trajectòries precises i estipulades de tots els seus membres, mentre l'acompanya el record del que ha viscut amb cadascun d'ells. A una baixa intensitat d'acció s'hi contraposa una alta intensitat de detall.

La vista es recrea en petites coses, línies de negre sobre negre o columnes de pi il·luminat que s'obren en estelles tan brillants com l'or. La línia d'escultures daurades de Vera Röhm retalla l'escenari en sis parts idèntiques que esdevenen un marc similar al dels fotogrames on Muybridge analitzava el moviment de cavalls i homes. Aquí les possibilitats es divideixen en tretze parts que van dels peus al cap traudibles a emocions o pensaments de l'artista per l'espectador que és bon alumne. Gelabert bé sap d'on treure estelles.